

[Arbejds- og Socialministeren.]

gjort tidligere. Jeg har været med nogle Aar, hvor Forholdene ogsaa har været vanskelige, i de Aar da der sad andre Socialministre, og da vi havde en Arbejdsløshed, der var oppe paa 16—17 pCt. i Juni-Juli Maaned. Hvad gjorde vi saa dengang? Var der Modvilje, var vi saa ikke villige til at skaffe ekstraordinært Tilskud ud fra den Betragtning, at ekstraordinære Forhold gjorde det paakrævet? Men lad os nu se paa, hvorledes Billedet stiller sig, og hvorledes det hele forholder sig. Jeg siger som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, der brugte dette Udtryk i en anden Forbindelse, at en fordomsfri Drøftelse er altid værdifuld for alle Parter, og det er sagligt set det klogeste, man kan gaa ind til.

Man taler om, at det ikke er rimeligt at gøre Forskel paa Forsørgere og Ikke-Forsørgere. Nej, hvis de Herrer vil opretholde en Forsikring for egen Regning, kan de for mig lave Forsikringen akkurat, som de vil, men i samme Øjeblik, det offentlige gennem betydelige Milliontilskud Aar efter Aar er med til at udbygge og opretholde Arbejdsløsheds-kasserne, har det offentlige ogsaa baade Ret og Pligt til at tage, hvad jeg vil kalde samfundsmæssige Hensyn. Det er det, der er sket derigennem, at det familiemæssige Hensyn i Arbejdsløshedslovgivningen er ført stærkere frem end før, og jeg vover at paastaa, at længe efter at jeg er forsvundet som Minister — det kan jo vare længe, før det sker —, længe efter at jeg er ophørt med at fungere i den Stilling, jeg indtager i Øjeblikket, vil man faa at se, at det familiemæssige Hensyn i Arbejdsløshedslovgivningen vil blive staaende.

Hvad angaar de Vanskeligheder, som gør sig gældende for Øjeblikket i Forbindelse med Kritikken af Statistikken — og det gælder baade det ærede Medlem Hr. Alfred Jensens Kritik af Arbejdsløshedsstatistikken og af Pristalsstatistikken — ja, saa er det noget, som jeg i og for sig ikke har noget med at gøre. Arbejdsløshedsstatistikken bruger jeg — og det ved sikkert det ærede Medlem — nøjagtig som min Forgænger har skabt den — nøjagtig! Og naar den var god, dengang Ministeren havde et andet Navn, kan jeg ikke faa i mit Hoved, at den er uanvendelig i Dag. Og saadan ligger det paa en Række Omraader; der er ingen Grund til at tage saa haardt paa Vej.

Spørgsmaalet om Personalet paa Socialkontorerne hører jo i og for sig ind under mig. Jeg vil gerne have konkrete Tilfælde. Hvis det ærede Medlem er i Besiddelse af virkelige

Klager, kunde det godt være, at vi fra Socialministeriets Side kunde tage de Folk lidt i Nakken, som har Ledelsen paa de Kontorer, det er galt med. Der er ingen herfra som ønsker, at de, der kommer i Trang og henvender sig paa et offentligt Kontor, skal behandles ilde, saa hvis det ærede Medlem er i Besiddelse af konkrete Tilfælde, saa lad mig bare faa det skriftligt; saa skal vi fra vor Side gøre, hvad vi formaar for at rette disse Ting; jeg tror, de kan rettes, hvis vi tager forstandigt og rigtigt paa det.

Der er talt en hel Del om Forslaget til § 6 — hvori der staaer, ganske tilforladeligt:

„Lønarbejdere, der tilhører forskellige Fag, har Ret til at slutte sig sammen i en Landskasse, der ligestilles med Arbejdsløsheds-kasserne.“

Ja, man skulde tro, det var noget, der var dumpet ned fra Maanen, og at de Herrer Medlemmer aldrig nogen Sinde havde set det før, men Sandheden er jo kort og godt den, at det er noget, der er opretholdt i Lovgivningen indtil 1937. Socialdemokratiets lykkeligste Tid faldt saamænd, saa længe denne Bestemmelse stod der. Jeg vil ikke sige, at der er nogen Forbindelse mellem Afskaffelsen af denne Bestemmelse og den mindre lykkelige Tid, Socialdemokratiet har oplevet siden da, men vil kun sige, at det befandt sig egentlig helt godt under denne Bestemmelse. Men naar man nu har ophævet denne Bestemmelse — og det gjorde man med Virkning fra April 1938 —, er jeg noget forbavset over at finde Dokumenter, der viser, at man et Par Gange under Bordet har givet denne forfærdelige Landskasse Statstilskud. Det kan altsaa nok være slemt, men det kan ikke være saa slemt, naar Forgængere har maattet lægge Navn til disse Bevillinger, og derfor siger jeg: Lad os lade være med at skrue os for højt op! De store stærke Arbejdsløsheds-kasser, vi har her i Landet, kan saamænd godt taale, at der gaar en lille Bror ved Siden af. Man har jo baade Friheden og Ligheden paa sit Program; der er derfor ingen Grund til helt at afskrive dem og i Stedet for forlange, at der skal være Tvang og Monopolisering. Jeg kan ikke indse, at der kan ske noget som helst ved, at man indføjer en Lovbestemmelse, som giver Adgang til Oprettelse af en saadan Landskasse — det bliver saa naturligvis Ministerens og Administrationens Sag at undersøge, om denne Kasse eller andre, der eventuelt søges oprettet i Henhold til denne Bestemmelse, opfylder de Regler, som fra det offentlige Side naturnødvendigt maa stilles, for at der kan ydes Tilskud. Jeg synes næsten, det giver